

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25898 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 januari 2009 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, is het Rijk binnengekomen op 4 mei 2007. Verzoekster is in het bezit van een paspoort en een visum dat geldig is tot 2 juni 2007.

Op 16 november 2007 melden verzoekster en de heer J.W. zich aan te Gent betreffende een aangifte van een voorgenomen huwelijk.

Op 19 november 2007 wordt ten aanzien van het voorgenomen huwelijk van verzoekster een onderzoek gestart, naar aanleiding van een anonieme aangifte schijnhuwelijk.

Op 16 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 2°: verblijft langer in het Rijk dan de geldigheidsduur van haar visum; betrokkene verblijft sedert 05/05/2007 op het grondgebied van de Schengenstaten. Haar visum was geldig tot 02/06/2007. Geen geldig visum in haar paspoort.”

Op 20 januari 2009 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent het voorgenomen huwelijk van verzoekster te voltrekken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel het volgende aan:

“Middelen tot vernietiging: schending art. 3 en 8 EVRM

1. Geen rechtsgeldige kennisgeving

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing (zie kopij) is er geen rechtsgeldige kennisgeving tot stand gekomen.

De beslissing is niet voor kennisname gehandtekend door de verzoekster, noch afgetekend als zijnde "betrokkene weigert te tekenen".

Het is slechts door puur toeval dat de verzoekster te weten kwam dat een bevel werd afgeleverd.

2. De verzoekster wenst op te merken dat het uitwijzingsbevel van de Dienst Vreemdelingenzaken art. 8 EVRM schendt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen acht geslaan op de buitengewone omstandigheden die de verzoekster kan invoeren :

Verzoeksters relatie met een Belgische man ;

De samenwoning sinds 17/11/2007 ;

De integratie van de verzoekster in België ;

De mogelijke tewerkstelling van de verzoekster in België.

3. De verzoekster wenst te beklemtonen dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Artikel 8 van het E.V.R.M., garandeert het respect voor het gezinsleven en het privé-leven.

Artikel 3 van het E.V.R.M., garandeert dat de overheid de betrokkenen niet onderwerpt aan een vernederende behandeling.

Dat de verzoekster een gezin vormt met haar Belgische partner. Dat beiden trouwplannen koesteren.

Dat de verzoekster omwille van deze buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijke band heeft :

- de verzoekster heeft een Belgische partner, zij wil werken, spreekt de taal, heeft Belgische vrienden en kennissen ;*

4. Ingevolge de bestreden beslissing wordt het gezin van de verzoekster ontwricht. De verzoekster meent dat zij een reëel en effectief gezinsleven kan invoeren.

Het recht op een gezinsleven is evident niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij de wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven.

Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid invoert ter rechtvaardiging van die inmenging.

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten en de verplichting naar Marokko terug te keren, echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid invoert.

- Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (sovereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van het gezinsleven van de verzoekster, een visum annex machtiging, moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar er in hoofdte van de verzoekster geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

- Anderzijds houdt de verplichting om het grondgebied te verlaten in dat de verzoekster voor onbepaalde duur van haar partner gescheiden dient te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer zij opnieuw bij hem kan vertoeven.

Bovendien kan de echtgenoot van de verzoekster, na het huwelijk, tijdens deze periode – waarvan de duur niet te bepalen valt, maar die zeker langdurig zal zijn -, onmogelijk volgen naar Marokko omwille van professionele en familiale verplichtingen.

Daarenboven is het bevel om het grondgebied te verlaten en dus de inmenging in de privé-sfeer, met name de verplichting naar Marokko terug te gaan, geenszins pertinent. Deze verplichting is immers niet noodzakelijk om het door de overheid vooropgestelde doel (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) te bereiken, omdat het ingeroepen artikel 8 E. V.R.M, primeert boven elke bestuurlijke beslissing.

BESLUIT

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is manifest gebrekkig."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk ter kennis werd gebracht van verzoekster. Verwerende partij wijst erop dat uit het 'stuk 1' van het administratief dossier blijkt dat verzoekster tekende voor kennisname.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hierbij benadrukt verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

Verwerende partij stelt verder dat de terminologie die verzoekster gebruikt in het verzoekschrift verwijst naar een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en wijst erop dat verzoekster in casu niet om machtiging tot verblijf verzocht en bijgevolg ook niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om de buitengewone omstandigheden die verzoekster kan invoeren in overweging te nemen in het kader van desbetreffend artikel.

Tenslotte merkt verwerende partij op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent geweigerd heeft om het huwelijk van verzoekster te voltrekken aangezien het huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar op het regulariseren van het verblijf. In dit kader is verwerende partij van mening dat verzoekster geen gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien stelt artikel 8 van het EVRM verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de intentie van verzoekster om te huwen haar geen recht op verblijf geeft. Verwerende partij benadrukt dat artikel 8 van het EVRM de rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Bovendien zou een tijdelijke scheiding van verzoekster en haar "gezin", met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het "gezinsleven" van verzoekster niet in die mate verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. In wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op de rechtsgeldigheid van de kennisgeving. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster hierbij nalaat te specificeren welke rechtsregel zij geschonden acht en op welke wijze die rechtsregel wordt geschonden. De uiteenzetting in het eerste onderdeel van het middel beantwoordt bijgevolg niet aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden, zodat dit eerste onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk heeft getekend voor kennisname. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is een beslissing die op 16 januari 2009 is genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid en die overeenkomstig de bijlage 13 aan verzoekster is ter kennis gebracht op

dezelfde dag via de stad Gent. Overeenkomstig het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 wordt aan de hand van de bijlage 13 de beslissing van de minister of zijn gemachtigde waarbij bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, aan de vreemdeling ter kennis gebracht.

2.5. In wat kan beschouwd worden als een tweede, derde en vierde onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met haar recht op gezins- en privéleven. Er wordt opgemerkt dat verzoekster geen aanvraag heeft ingediend die de Dienst Vreemdelingenzaken zou moeten beantwoord hebben, maar dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarin louter wordt vastgesteld dat het visum van verzoekster verstreken is.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster uit kritiek op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de buitengewone omstandigheden die zij meent te kunnen invoeren. Zo wijst verzoekster erop dat zij een relatie heeft met een Belgische man, dat er samenwoont is sinds 17 november 2007, verder wijst zij op haar integratie in België en vermeldt ze een mogelijke tewerkstelling in België.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij een gezin vormt met haar Belgische partner, dat zij trouwplannen hebben en dat zij omwille van voornoemde buitengewone omstandigheden een daadwerkelijke band heeft met België. Verzoekster is ten slotte van mening dat haar gezinsleven ingevolge de bestreden beslissing wordt ontwricht. Verzoekster wijst erop dat zij voor onbepaalde duur gescheiden dient te leven van haar partner en dat haar partner haar onmogelijk kan vergezellen omwille van professionele en familiale verplichtingen. Bijgevolg stelt verzoekster dat de verplichting terug te keren naar Marokko disproportioneel is ten opzichte van het belang dat de overheid invoert en bovendien niet noodzakelijk is om het door de overheid vooropgestelde doel te verwezenlijken.

In zoverre verzoekster zich in haar betoog beroept op buitengewone omstandigheden die haar persoonlijke situatie kenmerken, dient opgemerkt te worden dat onderhavig beroep is ingesteld tegen het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 januari 2009 om het grondgebied te verlaten. Verzoekster lijkt in het verzoekschrift evenwel een argumentatie op te bouwen die gericht is tegen een

onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat uit geen van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel bedoeld wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geen uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met de appreciatiebevoegdheid van verwerende partij in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens valt niet in te zien waarom verwerende partij de door verzoekster aangebrachte elementen, met name de relatie, samenwoning en het voorgenomen huwelijk van verzoekster met een Belgische onderdaan, haar integratie en haar mogelijke tewerkstelling in België, zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het hoofdmotief van het bevel, met name *“Artikel 7, eerste lid, 2 °: “verblijft langer in het Rijk dan de geldigheidsduur van haar visum; betrokkene verblijft sedert 05/05/2007 op het grondgebied van de Schengenstaten. Haar visum was geldig tot 02/06/2007. Geen geldig visum in haar paspoort”*, niet wordt betwist door verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat een onderzoek van haar persoonlijke situatie en van de door verzoekster aangebrachte elementen verwerende partij zou brengen tot het nemen van een andere beslissing.

Waar verzoekster aanvoert dat zij een gezin vormt met haar Belgische partner en dat zij trouwplannen koesteren, dient opgemerkt te worden dat het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent heeft geweigerd om het huwelijk van verzoekster te voltrekken wegens schijnhuwelijk. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zij een “gezin” vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster reeds langer in het Rijk verblijft dan de geldigheidsduur van haar visum. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch stelt louter vast dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoekster aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en

asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze verdragsbepaling geschonden acht, zodat het middel, in zoverre de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, niet ontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.